

Motto:

Nejsilnější zážitky nechá v člověku cestování, při kterém se pohybuje vlastní silou.

Úvod

Dodnes vlastně nevím, kdy mne poprvé napadla myšlenka navštívit Nový svět atam projet nakole celou slavnou americkou „**Matku cest**“ – **Route 66**. Možná to bylo už v roce 2005, když jsme skamarádem Františkem Hejtmánkem při cyklistické výpravě postopách poselstva krále Jiřího z Poděbrad stáli na mysu Finisterre ve Španělsku. Možná tenkrát, při pohledu nazápad, narozbouřené azlověstně doskal bijící vlny Atlantiku. Narozdíl odnašich předchůdců, kteří natato místa doputovali postrastiplné cestě před 540 lety, jsme věděli, že mys Finisterre není konec světa.

Možná to bylo přání Jana Hájka zPlzně podívat se zamoře. Kekonečnému rozhodování zcela určitě napomohla kniha Zdeňka Juráska „**Nakole poHlavní ulici Ameriky**“. Popisuje vní průběh své odvážné azatím unás asi nepřekonané sólové cyklistické jízdy zChicaga doLos Angeles. Knihu mi darovala kvánocům manželka. Kdyby tenkrát tušila...

Vokamžiku, kdy mne napadlo, že číslo silnice je vyzývavě shodné smým aHonzovým věkem, tedy 66, bylo rozhodnuto. Oba stále provozujeme cyklistiku, oba jsme stále výdělečně činní. Kesplnění jsme měli dostatečné fyzické síly ifinanční zdroje. Věřili jsme si. Sodstupem času musím přiznat, že jsme měli nejen notnou dávku odvahy, ale přálo nám ištěstí.

Se svým plánem jsem seznámil dalšího velkého kamaráda, milovníka všeho krásného, co jen lze při cyklistických toulkách poznat, Jana Káru zBlatné. Nápad jednoznačně označil za „crazy“, mírně řečeno za nereálný, přestože se jako cyklisti velmi dobře známe. Jelikož mnoho let pracoval vdiplomatických službách právě vUSA, měl jasnou představu, dočeho chceme jít. Sodstupem času už jeho reakce nebyly tak rezolutní askeptické. Dalo se znich vytušit, že nás vtom nenechá. Jakmile jsem mu oznámil, že máme výhodné letenky ažé plány už může zhatit jen velvyslanectví USA vPraze tím, že nedostaneme víza, dočista mne šokoval: „*Taky mne to nakoplo. Jdu do toho svámi. Vtěch končinách mám ještě nějaká bílá místa. Pomohu vám zajistit potřebné mapy ainformační materiály. První dny popříletu bude program aorganizace vmé režii. Několik dní dovolené svámi strávím naRoute 66. Nashledanou 3. května 2007 vLos Angeles!*“

Pro cestovatele začátek jako zříše snů.

Něco oRoute 66

Vím, že získávání jakýchkoliv informací není vsoučasné době pro převážnou část čtenářů až tak velký problém, arespektuji ito, že o**Route 66** bylo už mnohé napsáno. Přesto jsem zpracoval souhrn nejdůležitějších údajů otéto první transkontinentální dálnici vUSA.

Je to nejslavnější silnice Ameriky, nazývaná také „**Matka cest**“. Vznikla ve20. létech 20. století znutnosti rozšířit stávající dopravní síť. Zejména nazápadě USA existovala doté doby jen nepřehledná změť tratí, cest astezek, vytvořených indiány apřistěhovalci. Ty nevyhovovaly rozvíjející se automobilové dopravě ataké žádná ztehdejších dopravních cest nespojovala kontinuálně americký východ se západem. Vroce 1921 byl přijat federální zákon odálnicích auž 26. listopadu 1926 byla otevřena cesta s názvem U.S.**Route 66**. Okamžitě se stala americkou silnicí číslo jedna. Říká se, že prakticky každý Američan poní jednou cestoval.

Prudký vývoj automobilismu však způsobil, že úzká silnice, protínající středy měst, se stávala stále pomalejší anebezpečnější. Proto byl vr. 1956 vydán zákon onovém silničním systému svytvořením sítě mezistátních dálnic – Interstate. Nové dálnice nahradily staré silnice, včetně **Route 66**, aznamenaly konec pro mnoho městeček, prosperujících natrase. Tradiční motely, benzinové pumpy, banky, pošty aobchody osiřely. Mnoho lidí si muselo hledat obživu jinde. Zdálo se, že sláva **Route 66**je nenávratně pryč.

Nostalgie počasech zašlé slávy však nedala této americké legendě zahynout. Vjednotlivých státech Unie vznikaly asociace nazáchranu toho, co ještě zbylo. Poznali jsme, jak ožívají útulné restaurace amotely, obnovuje se dopravní značení atradiční reklamní tabule. Ikdyž část původní silnice pohltila nově vybudovaná dálnice, už teď je hodně starých úseků opravených adobře průjezdných. Fenomén **Route 66** se znovu probouzí nejen vAmeričanech, ale vlídech zcelého světa, kteří chtějí poznat Ameriku takovou, jaká opravdu je.

Route 66 začíná vGrand Parku vChicagu akončí napobřeží Pacifiku vSanta Monice – Los Angeles. Nebo naopak. Tuto opačnou variantu jsme zvolili my. Prvním důvodem bylo dohodnuté setkání sHonzou Károu vLos Angeles, druhým, že při převažujícím západním proudění je předpoklad „*pohodlnější*“ jízdy povětru. Trasa **Route 66** je dlouhá 2.480 mil, tj. 3.940 km. Vede přes osm států Unie, tři časová pásma, kalifornskou poušť Mojave,

indiánská území a přes několik velkoměst. Neoficiální hymnou je píseň Bobbyho Troupa „*Get Your Kicks On Route 66*“ – „*Pořádně se vodvaž naRoute 66!*“.

Je potěšující, že sláva **Route 66** se šíří iunás, kde aktivně působí Česká asociace **Route 66**. Aje stále více těch, kteří se zapoznáním **Route 66** originálně jako motoristé vypravili nebo se teprve připravují. Sodstupem jsem se rozhodl napsat tento dokument, abyste mohli posoudit, jak jsme se tehdy se svými krosovými koly v roce 2007 jako jubilující šestašedesátníci na**Route 66** „vodvážali“.

Den „D“ – odlet zMnichova

Poněkolikaměsíční důkladné avšestranné přípravě odlétáme 3. května 2007 v11 hodin dopoledne letadlem německé letecké společnosti Lufthansa. Je krásné slunečné počasí amy se radujeme zmíst uokénka, odkud hned odstartu pozorujeme vzdalující se pevninu starého kontinentu, kanál La Manche, Anglii, Skotsko, okraj Islandu aGrónska. Pohled naspolucestující už není až tak radostný. Navedlejších sedadlech, hned přes uličku, zasedla skupinka osob, jejichž vzezření bylo hodně blízké těm, které nám televize ukazuje vespojivosti súnosy aatentáty. Zvláště jeden znich nasebe upoutává naši mimořádnou pozornost. Se sepnutýma rukama jen nepřítomně hledí před sebe, odmítá bohatou nabídku jídla apití. Snažíme se ho nevnímat avduchu věříme, že důkladná kontrola před odletem nebyla zbytečná. Místo toho se soustředíme namonitor spolehout letadla apohledy zokna nazasněžené nedozírné plochy lesů ajezer severní části Kanady. Přelétáme Winnipeg, Ontario, blížíme se kMichiganskému jezeru, kamerickým hranicím astále více kcílí letu, kLos Angeles. Postupně klesání letadla bychom si zanormálních okolností určitě více užili, ale pohled nanekonečná pustá ařídce osídlená pohoří nám nahání strach ztoho, že tudy někudy se budeme plahočit odPacifiku nakolech. Pohled nanašeho souseda je ještě děsivější. Je vůlné extázi, ruce křečovitě sepjaté, oči vytřeštěné. Vokamžiku přistání se uvolňuje, stává se zněho klidný pasažér, šťastný, že je podvanáctihodinovém letu znovu napevné zemi. Vduchu se mu omlouváme, jelikož jeho projev neznamenal nic jiného než docela obyčejný strach zletu.

Vprostorách nevlídného letiště vLos Angeles dlouho čekáme vefrontě vešpatně klimatizované hale, než nás odbaví imigrační úředníci. Místo hladké procedury komplikace. „*Proč přijíždíte doUSA?*“ „*Zapoznáním, cestovat.*“ „*Jakým dopravním prostředkem se budete přepravovat?*“ „*Máme bicykly, tedy nakolech.*“ Údiv akratší pauza před další otázkou: „*Kam pojedete zLos Angeles apojaké trase?*“ „*Pojedeme doChicaga, povaší nejslavnější silnici, poRoute 66.*“ Ze šoku se úředník napoměrně dlouhou chvílí odmlčel. Potom začal znovu prohlížet naše cestovní doklady, vnichž ho více než víza upoutala naše data narození. Takové cestovatele zřejmě ještě neodbavoval asnejvětší pravděpodobností dlouho odbavovat nebude. Podelší odmlce, při níž si naše informace sám pro sebe zpracovával, přichází další, službou předepsaný dotaz: „*Prosím udejte místa, kde budete ubytováni.*“ „*VLos Angeles jsme hosty konzulátu České republiky, nadalších místech vmotelech podle předem zpracovaného itineráře.*“ Zase odmlka, konečně razítka, nacvičený úsměv státního úředníka při vracení pasů apokyn pro dalšího cestujícího je pro nás znamením, že jsme kpobytu vUSA přijati.

Přestože jsme pravdivě odpovídali navšechny dotazy, prožívali jsme uvnitř velké napětí. Při čekání nabalíky skoly znás pomalu vyprchalo, ale vzápětí přichází znovu. Vyjde všechno tak, jak Honza Kára naplánoval? Kdo nás odveze zletiště akde budeme skutečně ubytování? Snepoškozenými objemnými balíky pečlivě uskladněných kol vstupujeme vdavech cestujících dopřiletové haly auž zdálky vidíme mladou dvojici, která drží velkou ceduli snápisem „**HÁJEK + ŠESTÁK**“. Chybělo jen sironií doplnit: „*Vítáme slavné cestovatele adobytatele Route 66*“.

Potom šlo všechno podle plánu. Mladí manželé Hriechovi nás iskoly odvázejí naubytování vrodině českého konzula pana Kummermana. Zde se setkáváme sHonzo Károu. Podél pobřeží Tichého oceánu ujel nakole zatři dny ze San Franciska doLos Angeles neuvěřitelných 600 km. Odsoučasného velvyslance ČR veŠvédsku je to úctyhodný cyklistický výkon. Večerní přátelské posezení předčasně ukončila únava.

Kalifornie, Los Angeles

Kalifornie je pro mnohé Američany mýtem ozrození moderní Ameriky či šťastnou hvězdou, která ukazovala milionům přistěhovalců cestu klepšímu životu. Je nejbohatším anejlidnatějším státem Unie. Hlavním městem je Sacramento, ale Los Angeles je poNew Yorku druhé největší vUSA. Vlastní město má necelé čtyři miliony obyvatel, celá metropolitní oblast spřilehlými satelitními městy aměstečky 17,5 milionu obyvatel. Santa Monika je jednou ze zmíněných městských částí „*Města andělů*“. Molo vSanta Monice scharakteristickým starým kolotočem, omývané vodami Tichého oceánu, bude vodpoledních hodinách místem startu potrase **Route 66**.

Dopolední vyjíždku bez bagáže využíváme ktomu, abychom se seznámili satmosférou asprovodem vulicích velkoměsta. Také kprojíždkce pocyklostezkách mezi palmami podél nekonečných pláží. Jako vždy nacestách nabírám pro dceru Marcelu vzorek písku, který jí už tradičně odkazdého moře přivážím domů dosbírký. Najedné zlaviček vestínu palem, daleko oddomova, rozbalujeme svačiny. Připravovali nám je včera jako rezervu nacestu

naše manželky. „*Přejeme vám dobrou chuť, pánové!*“ Málem nám zaskočilo. To už nás zastavují dvě smějící se mladé dámy. „*Nenechte se rušit. Vidíme nakolech vlaječky avrukou svačinu – jasně, Češi.*“ „*Děkujeme, jste první, kdo nás tady vLos Angeles oslovil ahned česky, to je paráda.*“

Vdalším rozhovoru se dozvídáme, že jedna z nich zde dokončila studium azískala pracovní povolení. Druhá čeká už skoro rok. Získat pracovní povolení je zde poměrně náročné. Zjejich pohledu je však naše cesta daleko náročnější améně reálná. Vzápětí se snámi loučí, jelikož nejsou nacyklistické vyjížděce, ale mají nějaké povinnosti. Přejí šťastný návrat domů amizí mezi palmami.

Zpovzdálí nás pozoruje policistka, konající vtěchto místech pořádkovou službu. Jejím dopravním prostředkem bylo luxusní horské kolo. Víc než služební horlivost ji knám přivedla pravá anefalšovaná ženská zvědavost. Odkud jsme (vlajku nepoznala) akam jedeme? Obě otázky se daly očekávat. Odpověď se jí silně dotkla. Myslela si, že si zní tropíme žerty, ato jako úřední osoba (aženská ktomu) veslužbě přece nemůže připustit. Ať už si onás myslela cokoliv, přesvědčili jsme ji anakonec se společně napamátku fotografujeme.

Třetím, doté doby tichým svědkem naší premiéry vSanta Monice byla trafikantka, přibližně vnašich letech. Všechno viděla aslyšela. Když se pomalu blížíme kjejí budce, vesele mává americkou vlajkou apovzbudivě zpívá hymnu **Route 66**, „*GetYourKicks...*“

Vdopoledních hodinách se loučíme smanzeli Kummermanovými, našimi novými přáteli avynikajícími hostiteli. Skoly obtěžkanými plnou bagází nastupujeme nastart vSanta Monice. Vedení jízdy ulicemi patnáctimilionového města, přeplněnými auty, motocykly aautobusy, vnaprosto neznámém prostředí asodlišným dopravním značením odevzdaně svěřujeme vůdci Honzovi Károvi. Postupně si zvykáme naprovoz. Využíváme jízdu vdopravních pruzích určených pro autobusy, začínáme se orientovat také vdopravním značení. Američané používají jenom důležité dopravní symboly, zbytek jednoduše píší. Zpočátku nezvyklé, ale časem velmi přehledné je umístění semaforů naprotější straně křižovatky. Další odlišností je křižovatka sdopravními značkami STOP 4WAY, tj. stopka zkaždého směru křižovatky. Vpraxi to znamená aspolehlivě funguje tak, že první zkřižovatky odjíždí ten, kdo první ipřijel. Umíte si podobnou dopravní situaci představit unás?

Spřibývajícímí kilometry ulicemi města si všichni potvrzujeme, že řád panující tady vdopravě umožňuje při dobrém soustředění bezpečnou jízdu. Nemohu zastírat, že jízda věhlasnými ahistorkami opředenyými místy, jako jsou Hollywood, BeverlyHills, Pasadena nebo Glendale, nás nemohla nechat vkladu. Právě vGlendale, vulicích plných zeleně avokolí přepychových rodinných sídel napředměstí Los Angeles, končíme, podelším hledání, dnešní 62 kilometrů dlouhou odpolední „*projížďku*“. Opět upřátel našeho patrona Honzy Káry.

DoBarstow trochu jinak

Zatímco **Route 66** dál pokračuje ulicemi Los Angeles přes San Bernardino aVictorville doBarstow, my se rozhodujeme opustit co nejdříve město azGlendale přímo překonat horské pobřežní pásmo Angeles NationalForest doPalmdale, odtud potom se veVictorville napojit napůvodní trasu. Jak jsme dodatečně zjistili, byla to volba pro začátek velice odvážná atěžká. Nerespektovali jsme obavy našeho hostitele ani potom, co nás všechny nakládá doauta aukazuje nejvhodnější způsob výjezdu změsta, přičemž názorně vidíme, že předměstské ulice jsou jedno příkré stoupání zadruhým. Sodhodláním nasedáme naobtěžkaná kola avysloveně se dřeme. Požitek zjízdy máme minimální. Blíží se poledne aslunce nemilosrdně pálí. Co chvíli zastavujeme, odpočíváme ajedinou odměnou je pohled zpět navelkoměsto anaoficiální centrum, zvané FinancialDistrict, se skleněnými mrakodrapy, kde jsou zároveň soustředěny banky, správní budovy aradnice. Pro turisty je panoramatický pohled nacelé město určité zajímavější než samotná návštěva tohoto centra.

Město pomalu mizí. Před sebou máme minimálně 50 kilometrů nepřetržitého stoupání napřímém slunci až dovýšky dva tisíce metrů. Míjíme odbočky dohorských lyžařských středisek, rozptylujeme se pozorováním bravurní jízdy motorkářů nasilných strojích vserpentinách. Honza Hájek nasazuje jako výkonný cyklista závodnické tempo, vzdaluje se nám. Sběžnou cykloturistikou ani sdálkovými jízdami nemá zkušenosti. Jen víme, že tímto způsobem se nikam nedostane azbytečně plýtvá energií hned nazačátku. Podobně jsem to zkoušel před pěti lety nazačátku cesty napříč Evropou. Stále slyším slova tehdejšího zkušenějšího cestovatele Františka Hejtmánka: „*Tady nejsme nazávodech. Nebud' jako malý kluk. Máme před sebou šest tisíc kilometrů.*“ Bohužel máme pravdu. Před vrcholem unaveného Honzu dojíždíme anení mu příliš dořeči. Došly mu síly avevelkém vedru ipití.

Ještě před tím jsme sHonzou Károu měli příjemnou zastávku. Občas se totiž vesjezdu proti nám objevují skupinky cyklistů acyklistek. Jedna si všimla před námi jedoucího Honzy Hájka sčeskou vlaječkou asnadno si domyslela, že my dva patříme kněmu. Zastavuje ahned se představuje: „*Jmenuji se KathyShapiro, cestovatelka apublicistka zLos Angeles. Jsem ráda, že vás potkávám. Vminulém roce jsem totiž byla vČeské republice aprojela jsem tam celou trasu Greenway Praha – Vídeň. Praha acelá vaše zem je krásná.*“ Hezky se to daleko oddomova poslouchalo. „*Mám dost vody, dám vám lahev, budete ji potřebovat. Hodně štěstí.*“ Zamávala apokračovala rychlou jízdou dolů kLos Angeles. Opět jeden zdůkazů, jak je svět malý. Sjejím přispěním jsme se doploughli nahorský předěl voblasti tektonického zlomu San Andreas, kde dochází kpohybu desek zemské kůry, vtomto případě

Pacifické a Severoamerické. Táhne se odtud až do San Franciska a je příčinou větších či menších zemětřesení. Při největším v roce 1906 bylo San Francisco z větší části zničeno.

V následném sjezdu do Palmdale se zásadním způsobem mění ráz krajiny. Okolní svahy jsou stále pustější, bez osídlení. Teprve v nižších polohách se začínají objevovat první osamělé, ale převážně neobydlené farmy. V těch, které jsou obydleny, bojují jejich osadníci se svými rodinami asyrichtlým dobyt看em v žáru slunce opřežití. Je začátek května a z vegetace jsou jen suché trsy trávy. Do Palmdale přijíždíme v podvečer. Poprvé nocujeme v jednom z místních motelů, večeříme v mexickém bistru a uveneni uléháme.

Z Palmdale do Victorville vede fádni údolní rovina porostlá zaschlými travními porosty s jen občasným výskytem nízkých stromů juky krátkolisté (Joshua Tree). Popravé straně lemuje údolí pásmo hor Angeles National Forest, které jsme překonávali včera. Následně zaním se rýsují vrcholky pohoří San Bernardino National Forest. Vestínu jednoho z nemožných stromů se poprvé setkáváme s indiánskou rodinkou s malými děckami. Prodávají velké vázy a další upomínkové předměty, pro cyklisty nevhodné. Naše přítomnost je vůbec nevyvádí z klidu. Vědí dobře, že s námi obchod nebude. Ale komu prodávají, když z dopoledne jsme potkali jen několik aut?

Ve Victorville navazujeme na trasu **Route 66** ze San Bernardina. Zastavujeme v informačním centru **Route 66**, v muzeu a prodejně suvenýrů současně. Vyjet z Victorville do Barstow znamená proniknout zónou hustého bílého prachu z místní cementárny. Natělech upocených cyklistů se mění nejprve v pudrovitou kaši, která v žáru slunce postupně tuhne v tenký bílý krunýř. Souběžně se silnicí vede železniční trať. Poprvé s údivem pozorujeme nekonečně dlouhé soupravy nákladních vlaků společností Union Pacific a Santa Fé. Počítáním vagonů si zpestřujeme cestu. Nejdelší souprava čítala 128 velkých nákladních vagonů skontejnery, uváděných dopohybu čtyřmi houkajícími lokomotivami. Stále pustější avyprahlejší krajina připomíná avaruje, že hned za Barstow začíná obávaná kalifornská poušť Mojave. My však plánujeme v Barstow zastávku a první odbočku. Poněkolika dnech v některém z národních parků se sem zase vrátíme.

Nasever od Route 66

V Barstow nás netrpělivě očekává Milena Helzlová, nová členka výpravy, známá Honzy Káry z jeho dřívějšího působení v USA. Tato Češka po emigraci dlouhá léta žije a pracuje v New Yorku. Teprve dodatečně, nikoliv odní, se dozvídáme, že je uznávaná lékařka, specialista v oboru kardiologie. Anadšená cyklistka. Odprvních okamžiků přátelská, nenápadná askromná. K přesunům přijela s prostorným autem zjedné z mnohých půjčoven. Pro čtyři osoby, kola a bagáž. Auto dlouhé stovky kilometrů sama, bez vystřídání, bravurně řídí.

Cílem našeho poznávacího okruhu je návštěva národních parků Kings Canyon, Sequoia a Death Valley. Ráz řidce osídlené a pusté krajiny se při jízdě směrem nasever v podstatě nemění. Projíždíme v blízkosti vojenského prostoru U.S. Army a NASA, známého pod názvem Edwards. Jsou to místa určená pro přistávání raketoplánů. Protiraketové radarové stanice se ukazují jedna za druhou jako vzorky pro nás Čechy. Jsou to vcelku pohledné stavby, takové mešity bez minaretů. Protože tady nikdo nebydlí, nikdo neprotestuje. Nedohledné roviny pokrývají tabule tisíců slunečních kolektorů. Každodenní intenzivní síla slunečního světla je bohatým zdrojem elektrické energie, ale také způsobuje postupné vysychání jezer. Rozsáhlé bílé plochy v jejich okolí nejsou sním, ale odpařená sůl. Úzké zelené porosty trávy v jejich bezprostřední blízkosti vypásají stáda koní, ovcí a hovězího dobytka. Slunečnímu žáru statečně odolávají jen květy šalvěje.

Zastavujeme v městečku Johannesburg. Zachovává si stále charakter města zlatokopů z éry dobrodruží a přistěhovalců. Místní obyvatelé tvrdých rysů a opuštěné štolky v okolních horách jsou stále svědky nekonečné lidské touhy po bohatství.

Ačkoliv dálnice vede k severu, venkovní teplota stoupá. Popravé straně míjíme několik dalších jezer téměř bez vody, polevé straně se začínají objevovat kontury jižní části pohoří Sierra Nevada. Zastavujeme na odpočívadle před městem Lone Pine. Při jasně modré obloze a ideální viditelnosti se naskýtá jedinečný pohled na zasnežené, sluncem ozážené vrcholky Alabama Hills a jasně zřetelný ostrý hrot nejvyšší hory Ameriky Mount Whitney (4.418 m n. m.).

Součástí odpočívadla je informační středisko a muzeum regionu. K jeho nejzajímavějším exponátům patří ukázka potrubí o průměru asi čtyři metry, kterým je odtud, z pohoří Sierra Nevada, povelkých sporech odr. 1912 vedena pitná voda do Los Angeles. K zastávce, které se také těžko odolává, patřila i ochutnávka indiánské speciality – jerky. Je to sušené maso v širokém sortimentu, rozličně tvarované a ochucené. Výchozí surovinou je maso z místních stád, hovězí, buvolí, koňské i skopové. Chuťově výborná, avšak pro zuby Středoevropanů poměrně odolná pochoutka.

Několik set kilometrů jízdy autem sedí Milena bez známky únavy zavolantem. Naše nabídky k vystřídání nekompromisně odmítá. Den končíme v horském městečku Bishop v nadmořské výšce 1.200 m. Okolí Bishopu je ideálním místem k rekreaci stáčka nevyčerpatelnou nabídkou pro lehkou pěší i vysokohorskou turistiku, cyklistiku a pro všechny druhy zimních sportů. Velké ubytovací možnosti v přijatelných cenových relacích nabízejí hotely, motely a penziony. Před naším motelem jsou už v této roční době, na počátku května, rozkvetlé keře popínavých růží. Mám je rád a připomínají mi můj kraj. Růžemi kdysi proslavil Blatnou světoznámý pěstitel Jan Böhm.

